

Alfa a Omega

Zpravodaj Farního sboru
Českobratrské církve evangelické
v Praze 5 - Smíchově

Úvodník

A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha. A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, přibýtek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi.“ (Zj 21,2-3)

Tento rok nás čeká dřívější slavnost díkuvzdání za úrodu. Už v září kromě nedělních bohoslužeb organizujeme sousedskou slavnost v rámci akce „Zažít město jinak“. Plodem práce městského člověka už není úroda, ale veřejný prostor. Je na první pohled podobně neviditelný, jako je na první pohled neviditelný zázrak života v jídle na našem stole, na který chce svátek upozornit. Zázrak proměny neživé hmoty na živoucí potravinu, která se zase v nás proměňuje a ze které pak také žijeme. Křehkost tohoto procesu vnímá zemědělec, který je přímo závislý na silách, které ho přesahují. Městský člověk však neustálý přísun potravin vnímá jako samozřejmost. Díky globalizaci je zabezpečena distribuce jídla, na jehož produkci se přímo nepodílíme.

Veřejný prostor ve městě je plodem práce městského člověka. Za jeho kvalitu zodpovídá podobně, jako rolník zodpovídá za kvalitu svých plodin. Částečně na ni má a částečně na ni nemá vliv. Na druhou stranu, podobně jako se člověk stává tím, co jí, tak se stává tím, kde žije. Jedná se tedy o obousměrný proces.

Svátek díkuvzdání za úrodu je ve svém jádru svátkem nejzákladnější víry, že jsme stvořeni, že jsme si dáni jako dar. Jídlo, úroda a nakonec celý svět společně s námi samotnými nám ve svém zázraku připomínají tuto skutečnost. Jsme darem uprostřed darů, nic nám ve své podstatě nepatří. Člověk zrcadlí toto porozumění v tom, jak ke světu a úrodě přistupuje - s vděčností a úctou. Není náhoda, že slovo označující ve 2. kapitole práci člověka v rajske zahrádě zároveň označuje bohoslužbu. Ke světu a jeho zázrakům je to nejadekvátnější postoj.

S veřejným prostorem ve městě je to podobné. Jsme na něm závislí. Jak vypadá, je důsledkem porozumění člověka Bohu a sobě samému. Zrcadlí se v něm náš postoj k životu. Jestli jsme jako lidi stvoření k podobě Boží a vloženi do Božího světa, nebo jestli jsme odcizeni sobě i jiným.

Maroš Kláčko

Zpráva o veřejné diskusi k přípravě rekonstrukce našeho chrámu

V neděli 11. června se v našem kostele uskutečnila veřejná diskuse bratří a sester našeho sboru. Diskusi připravila komise pověřená přípravou koncepce rekonstrukce našeho kostela. Cílem veřejného setkání bylo diskutovat s vámi všemi o budoucí podobě kostela, aby co nejlépe posloužila našemu sboru, zajistila efektivní hospodaření se svěřenými prostředky a byla udržitelná pro budoucí generace.

První část setkání byla věnována exkurzu do historie vzniku našeho chrámu. Bratr farář prošel archivní záběry a architektonické podklady, které popisují, jak smíchovský kostel původně vypadal a jakými změnami od svého vzniku prošel. Zajímavou skutečností je, že vnitřní uspořádání chrámu nebylo realizováno dle původního návrhu architekta Filipa Křížka, ale změnilo se na poslední chvíli s přihlédnutím k tehdejším potřebám, tj. uspořádat vnitřní prostor pro co nejvíce lidí.

Po tomto exkurzu promluvil architekt Jiří Kočí, expert na toleranční architekturu. I ta se v průběhu let a staletí mění a důležité u nás evangelíků je zejména podpora komunity, která dané společenství tvoří. Potřebám sboru je pak prostor protestantských kostelů často podřizován. Pan architekt nám popřál do diskuse nahléd a zdůraznil, že pokud se nám podaří naplnit kostel během týdne, zaplní se náš kostel rovněž v neděli. Pro přežití každého sboru, v této nelehké době, je třeba přemýšlet otevřeně a je nutné si uvědomit, že význam kostela a jeho účel se do budoucna může měnit.

A pak jsme již započali samotnou diskusi. Ta byla vedena za pomoci participativní metody „World Café“, která umožňuje vyjádřit se všem a zapojit do diskuse i bratry a sestry, kteří jsou introvertnější a v rámci běžné schůze by nepromluvíli. Právě skrze diskusi kolem „kulatých stolů“ (v našem případě hranatých) dostali prostor k výměně názorů všichni, kteří přišli.

Diskusi pak vedly tři sestry (Hanka Stelzerová, Marcela Vydrželová, Sára Klačková), které se zdržely vlastního názoru a v diskusi vystupovaly pouze jako moderátorky (facilitátorky) vedených diskusí a zapisovaly, na čem se diskutující shodli, nebo jen názory, o kterých diskutovali. Diskuse nemusela vždy vést k nějakému rozhodnutí, ale šlo o to nasbírat co nejvíc pohledů a podnětů. Následně pak můžeme zorganizovat další setkání ke konkrétním nápadům.

Nyní vám tedy představíme to zajímavé, co z veřejného setkání vzešlo a rýsuje cestu, kterou se společně chceme vydat.

Prvním úkolem pro přítomné bylo zamyslet se nad využitím tří částí prostoru kostela (modlitebna, kůr a předsálí) a jejich možných funkcí. Fantazii se meze nekladly, a proto jsme dostali řadu zajímavých návrhů, které jsme pak společně u stolů roztřídili do několika oblastí.

Druhým úkolem pak bylo nalepit do náčrtu vnitřního prostoru kostela puntíky buď červené, nebo černé barvy, které označují, které prvky kostela jsou pro naše společenství důležité zachovat a které naopak mohou ustoupit při řešení zásadních nedostatků prostoru (jako např. již mnohokrát zmiňovanými problémy s akustikou či ekonomicky náročnému vytápění kostela).

Tyto podklady sloužily jako inspirace k diskusi a následující zápisy od jednotlivých stolů jsou ponechány bez větších úprav. Pro vaši informaci a další diskuse se zápisy vytisknou a uveřejní v předsálí na nástěnce.

Za komisi: *Hana Stelzerová*

Noc kostelů 2017

Letošní Noc kostelů proběhla v pátek 9. června. O přípravách, organizaci a programu jsme vás informovali v minulém čísle.

Náš kostel se otevřel v 17:00 hodin a o půl hodiny později začal hudební program, který trval s přestávkami na prohlídky kostela až do deseti hodin do večera. Naším kostelem zněla krásná různorodá hudba v podání souborů Tibia Pragensis, Musica Rustica i naší SPZky a hostů. Návštěvníci přicházeli a odcházeli.

Někteří přišli na celý konkrétní program, někteří se zdrželi 10 minut, půl hodiny, ale téměř vždy bylo do čeho se zaposlouchat. A všichni jsme vytvořili pestrou společnost, členové našeho sboru, rodiny s dětmi a hodně mladých lidí. Lidé, kteří do našeho kostela přicházeli, byli milí, příjemní, zvědaví a byli dobře naladěni. A zdálo se mi, že odcházeli spokojení. Celková atmosféra na mě působila uvolněným dojmem. A já jsem z programu i z průběhu celého dne měla radost. Hudební vystoupení byla skutečně úžasná. Sama jsem v našem kostele strávila celé odpoledne a byla jsem nadšená. Vše se podle mě vydařilo. I naše tradiční evangelické koláče chutnaly a opět se snědlo vše. O prohlídky kostela byl také zájem. A myslím, že větší než v loňském roce.

Chci tedy poděkovat všem lidem, kteří náš kostel navštívili, všem členům sboru, kteří se přišli podívat, všem účinkujícím i organizátorům, všem kuchařkám a kuchařům a všem, kteří se na zdárném průběhu celého odpoledne podíleli.

Děkuji.

Marcela Vydřelová

Sborový výlet 2017

I v letošním roce se náš sbor vydal na výlet. Stejně jako loni ho perfektně připravil a zorganizoval Honza Rybář, za což mu patří velký dík.

Sešli jsme se v sobotu 10. června v půl sedmé ráno před kostelem. Tentokrát bez hostů ze Strašnic a autobus jsme naplnili tak z poloviny. To mi přišlo trochu líto, protože nás čekal krásný den plný zážitků, do kterého se vyplatilo si přivstat. To sice původně nebylo v úmyslu, ale na naší první zastávce jsme byli očekáváni už v osm hodin ráno. V našem prvním cíli totiž

dopoledne pořádali slavnost, takže později bychom o něj přišli. A co na nás tedy čekalo? Národní hřebčín Kladruby – nejstarší hřebčín na světě. První písemné zmínky o hřebčínu pocházejí zřejmě již z 12. století. V roce 1579 byla původní koňská obora císařem Rudolfem II. povýšena na císařský dvorní hřebčín. Tento historický hřebčín je kolébkou starokladrubských koní, kteří byli již od počátku chováni jako koně ceremoniální pro císařskou kočárovou službu a plnili po staletí funkci galakorosiérů. Bělouši byli

zapřaháni pro ceremoniální účely dvora, vraníci sloužili vysokým církevním hodnostářům. Typickým znakem starokladrubských koní je klabonosá hlava s výrazným velkým živým okem a vysoká akce končetin. V roce 2002 byl hřebčín v Kladrubech nad Labem spolu se základním stádem starokladrubských běloušů vyhlášen národní kulturní památkou. Národní hřebčín Kladruhy nad

Labem je rozdělen na dvě části. V Kladrubech nad Labem je drženo stádo starokladrubských běloušů čítající cca 250 koní, ve Slatiňanech u Chrudimi je stádo rovněž přibližně 250 vraníků. Pro mě bylo velkou zajímavostí a novinkou, že starokladrubští bělouši mají černá nebo hnědá hříbata. My

jsme si prošli stáje i muzeum. Mohli jsme si pohladit svatební dar princí Williamovi a vévodkyni Kate, i ostatní koně, kteří jsou krásní, ušlechtilí a byli moc přátelští. A viděli jsme vyvádění koní ze stájí do výběhu, což působilo skutečně až majestátně. Bylo to úžasné.

Druhé zastavení nás přivedlo na zámek Kačina – nejvýznamnější empírovou zámeckou stavbu v Čechách a na Moravě, reprezentační sídlo hraběcího rodu Chotků. Jako svoje letní sídlo si ho nechal postavit Jan

Rudolf Chotek v letech 1802–1822. Střed zámku zaujímá nejvyšší budova, kterou se symetricky umístěnými pavilony spojují široce rozevřená postranní křídla. Už zvenčí zámek působí velkolepým dojmem, který ještě později umocnil interiér i zámecký park.

Poté jsme vydatně a dobře poobědvali v příjemné restauraci U Hájků v Nových Dvorech u Kutné Hory.

Po obědě nás čekala Církvice a románský kostel sv. Jakuba většího, další národní kulturní památka. Tento kostel je jedna z nejvýznačnějších autenticky dochovaných románských staveb v České republice, o čemž svědčí ojedinělá dochovaná plastická výzdoba jižní strany kostela, tympanon s figurálním reliéfem i arkády pod tribunou kostela. Opět jedno skvostné dílo našich předků, které mě nadchlo.

A to už se náš výlet chýlil k závěru. Program jsme zakončili návštěvou evangelického kubistického kostela v Pečkách. Tento malý kostel se může pyšnit výjimečným interiérem. Kostelem i farou nás provedla moc milá sborová sestra. Před odchodem z kostela jsme si všichni za varhanního doprovodu Libušky Nývltové zazpívali Tebe, Bože, chválíme. A to byl krásný závěr našeho nádherného dne.

Před kostel jsme se vrátili kolem půl šesté plní dojmů. Takže neváhejte a příští rok pojedte s námi.

Za použití prospektů Marcela Vydrželová

S dětmi na cestě

Asi už si nikdy nevybavím celý myšlenkový pochod, který se ve mně udál, když jsem na otázku „Nechceš se přihlásit na kurs pro práci s dětmi?“ odpověděla ano. Matně si pamatuji, že jsem si letmo prolétla studijní plán, nijak mě nezviklalo ani to, že půlce názvu předmětů nerozumím (každý přece dává honosná jména, aby to působilo důležitě) ani časové dotace pro domácí úkoly (každý přece trochu přehání, aby vše vypadalo obtížněji), a tak mi osm víkendů výuky během dvou let přišlo jako celkem snesitelná oběť. A když následovala ještě věta, že mi sbor ten kurs zaplatí, přišlo mi, že není na světě nic snadnějšího, než žít a studovat si kursy.

...

„Jak dlouho učíte nedělní školu?“

„Učím už čtyřicet let a jsem i učitelka v mateřské škole.“

„Učím od té doby, co mé děti v kostele zlobily, tak aby se nenudily. Nejstaršímu je deset let.“

„Učím od sedmnácti let, to je osm let. K tomu vedu hodiny náboženství a jsem vedoucí ve skautu.“

„Zítra jdu úplně poprvé v životě do nedělní školy. Neabsolvovala jsem ji ani jako dítě a ani jako učitel, vůbec netuším, co se tam dělá (vlastně ani nejsem pokřtěná, ale to vám říkat nebudu).“

Hádejte, která odpověď byla moje.

...

Ta poslední, samozřejmě. Ve svém bláhovém optimismu jsem se jala studovat pedagogicko-teologický kurs bez jakýchkoli relevantních zkušeností s pedagogikou či teologií, něco mezi Neznámkem na Měsici a Zelenáčem na Divokém západě. Když jsem své zkušenosti porovnávala s Ráchel Ridzoňovou, která kurs absolvovala před dvěma lety, nechtěla mi Ráchel věřit, že jsem u některých úkolů strávila třeba i šest až dvanáct hodin a čas od času jsem musela absolvovat doučování u Ireny Benešové, studentky ETF. Ráchelina maminka, střešovická farářka, jen podotkla, že jsem během dvou let „musela“ dohnat celou nedělní školu, konfirmační přípravu a pravidelnou mládež. Až u pátého víkendu jsem poprvé tušila, o čem je řeč, když se řeklo „To notoricky známé podobenství o...(doplňte si libovolné podobenství, třeba i to marnotratném synu)“, do veřejné diskuse jsem měla co říct až u víkendu sedmého.

...

!

...

Kurs celoživotního vzdělání pro dětské vedoucí S dětmi na cestě byl oficiálně veden pod hlavičkou Evangelické teologické fakulty Univerzity Karlovy, ale pro nás, účastníky a účastnice z Českobratrské církve evangelické a Evangelické církve metodistické z různých koutů České republiky, byli hlavními, jedinými a dokonalými organizátory Eva Marková (za ČCE) a Pavel Wittner (za ECM). Nikdy nepřestanu žasnout nad jejich superschopností zorganizovat dokonalý víkend (zas a znova) po všech stránkách – nikdy jsme si nemohli stěžovat na ubytování, jídlo, ba dokonce ani na program!

Během dvou let jsme si prošli exegezi, dogmatikou (Krédó nám vydrželo na celý jeden rok), psychologií se zaměřením na vývoj dítěte, pastorační, některými novými pedagogickými metodami, měli jsme výuku praktických uměleckých dovedností (ach ano, hráli jsme loutkové divadlo a zpívali křesťanské písně).

Vyučovali nás nejvyvolenější z povolanych – Ladislav Beneš, Jitka Buchtová, Martin Čech, Josef Červeňák, Jana Daněčková, Eliška Havelková, Filip Jandovský, Pavel Kašpar, Kristýna Kupřová, Jiří Mrázek, Martin Prudký, Kateřina Soudná, Zdeněk Šorm, Eva Šormová, Radmila Včelná a Ivana Procházková, farářka ECM v Ječné ulici, jež kázala při závěrečném předávání diplomů, které proběhlo během bohoslužeb ve vinohradském evangelickém sboru.

Těm všem jmenovaným i nejmenovaným patří mé poděkování, před těmi všemi se skláním v hluboké úctě. Být po dva roky S dětmi na cestě pro mě bylo nesmírně obohacujícím zážitkem – protože jsem se na té cestě, která je pravdou a životem, ocitla i já sama, ve společenství báječných duší, pro které čeština zná výraz „spolužáci“ a kteří se Božím zázrakem stali mými přáteli.

Děkuji smíchovskému sboru za veškerou podporu, materiální, duchovní i lidskou – protože je to smíchovský sbor, který mi, obrazně řečeno, poskytl děti, na kterých jsem mohla vyzkoušet různé praktické domácí úkoly. Můj dík patří dětem a zejména pak cáčorkám z hodin náboženství pro malé děti, Helence, Kačce a Majdě, za trpělivost a naprosto realistickou zpětnou vazbu poskytovanou bez bázně a hany (a že mě napadá leccos).

V neposlední řadě a celým srdcem vzdávám dík Bohu.

Z. E. Švihelová

Tábor bratra Kálefa pro starší děti (12-16 let) 2017

Představte si, že jste úplně malinkatý a pak ještě menší. Stůl, u kterého právě sedíte, je ohromná nedozírná planina. Každý zárez tvoří neprůchodné pohoří a každá kapka vody rozsáhle jezero. Jestli se vám to povedlo, právě jste se ocitli na letním táboře bratra Kálefa pro starší děti. S tím rozdílem, že všechno se odehrávalo na jednom jediném stromě. Počasí nám přálo. Prvé dny jsme trávili ve vyšších prosluněných větvích. Kultura plná kultivovaného chování, umění a vědy se svojí centrální trýznivou otázkou: využít, nebo nevyužít nově nalezený zdroj energie v podobě surové mízy stromu? Těžít a zjednodušit si život, práci, zdravotnictví, myšlení, nebo netěžít? Vzít vážně varování pár jednotlivců, nebo se pustit po cestě slibovaného zisku bez ohledu na důsledky pro všudypřítomný strom, kterého nejvyšší větve jsou našim domovem?

Pokud první dny byly slunečné, všechny ostatní přšelo. Nižší a nejnižší větve jsou totiž známé svojí vlhkostí a nepřízní počasí. Žijí v nich vyhnanci a chudáci, ale taky nebezpeční „hmyzáci“. Charakter obyvatel těchto světů je pokřiven sobectvím a individualismem. Přátelství je testováno v náročných podmínkách. Vydrží chudobu a nepřízeň? Obstojí člověk v takovém prostředí, nebo si rychle přivykne na nevybíravé způsoby, zradu pro směšně malý zisk, zaprodá sebe nebo jiné pro nejistý prospěch? Udrží svoji vlastní vnitřní svobodu v tak krutém vyhnanství?

Jestli se mu povede udržet tu vnitřní svobodu, pak v následujících dnech ztratí alespoň tu vnější. Vězení a výslech prověří vztahy ve skupině. Útěk na vlastní pěst, nebo solidarita s ostatními uvězněnými? Útěk si žádá odvahu a odhodlání. Hustý déšť a tmavá pozdní noc komplikuje stavbu přístřešků pro ty, kteří unikli. Zima. Jediné, co pálí, je vzpomínka na ty, kterým se útěk nepovedl. Dožijí se rána? Následující ráno neočekávaný přítel nabídne skryši před pronásledovateli, která se promění v past. Záhyb kůry stromu vytvořil jeskyni. Zpočátku příjemné místo se po zavátí sněhem mění na nesnesitelné. Hlad a nepohodlí odhalí mnohé z naší osobnosti. Ztráta intimity, deprivace z nedostatku světla, absurdita trvání v čase bez záchytného bodu a ještě jednou hlad. Ledy nakonec roztají, ale je potřeba promyslet a vymyslet, jak získat jídlo po zimě. Nějak je to všechno těžší, než se zdá, jenže právě tudy vede cesta třibení charakteru a cesta růstu vnitřního člověka.

Ještě stále nejsme na konci cesty. Pád ze stromu do trávy znamená čelit úplně jinému světu, nečekané kultuře, zvykům a jazyku. Kontrapunkt k vyšším větvím s jejich sofistikovanou kulturou. Jednoduchost, přímost, přátelství.

Na konci našeho příběhu stojí zocelený mladý člověk před rozhodnutím: zůstat v tom příjemném malém světě přátel a tábora, nebo se vrátit do světa školy, rodiny a přátel s vnitřním proměňujícím slibem vzít zodpovědnost za sebe

a své chování vzhledem k tomu velikému nedozírnému světu, který tušíme za horizontem našeho poznání? Všichni jsme odsouzeni k svobodě. Svobodě se rozhodnout. To, jak vážně budou naše děti žít své rozhodnutí, uvidíme v příštích letech.

Duchovní program byl přímo integrován do příběhu, kterým účastníci procházeli. Měl dva vrcholy. Prvním byla pozdně večerní bohoslužba u kamenného oltáře sedmého dne tábora, druhým byl slavnostní slib na úplný závěr.

Myslím, že se jedná o výjimečnou událost. Oslabování úlohy vnějšího řádu daného autoritou může vyvolat obavy z rozkladu a rozpadu, je však nevyhnutelný k tvorbě prostoru pro růst právě toho vnitřního řádu, jehož zdroj motivace je v člověku samotném. Tohle se hodně dařilo. Oslabování závislosti a přenášení zodpovědnosti účastníků za svůj život na vnější autority (vedoucí, farář, rodiče) nevede ke ztrátě morálky, naopak ústí do uvědomělé motivace sdílené komunitou.

Maroš Klačko

Krátce z putování mládeže (Lago del Predil) a ze sborové dovolené pro rodiny s dětmi (Police nad Metují)

Šestidenní cesta pro mládež směřovala do oblasti italsko-slovenského pohraničí. Účastnili se jí mládežníci našeho sboru společně s mladými lidmi z Horáckého seniorátu. Průvodcem na cestách nám bylo Markovo evangelium. Nahlíželi jsme Ježíšův příběh z údolí i z vrcholů hor. Došli jsme až na místo, kde se před námi otevřela výška, hloubka, šířka i délka lásky, která přesahuje všechno poznání (Ef 3, 21n). V nohách máme výstupy bukovými lesy, chůzi po kamenných vrcholcích a cesty korytem divokých čistých řek, v hlavě úžas nad Božím stvořením a v srdci touhu pokračovat dál tím zázrakem života, kterým nás Bůh obdařil.

Deset rodin, spojující téma výchovy dětí a sdílení svého duchovního a vůbec životního zápasu, nabírala síly v severní části východních Čech. Náš sbor reprezentovala jedna rodina a já. Rámec dne tvořil každodenní ranní a večerní duchovní program pro starší i mladší děti. Večerní program pro dospělé vytvářeli a připravovali střídavě všichni dospělí. Jádrem dne je pak otevřené a každá rodina si svůj čas organizuje podle vlastního tempa a vlastních zájmů.

Maroš Klačko

Kalendárium na zbytek roku

(od poloviny října bez standardních bohoslužeb)

24. 9.	Neděle	9:30	Bohoslužby
1. 10.	Neděle	9:30	Bohoslužby s večeří Páně
1. 10.	Neděle	11:00	Druhé.kolo diskuse nad projektem rekonstrukce chrámu
1. 10.	Neděle	15:00	Ordinace vikářů
6.–8.10.	Neděle		Sjezd mládeže pražského seniorátu
8.10.	Neděle	9:30	Bohoslužby
15.10.	Neděle	9:30	Bohoslužby
3.12.	Neděle	15:00	Pletení vánočních věnců
10.12.	Neděle	18:00	Adventní sborová večeře
17.12.	Neděle	9:30	Bohoslužby s večeří Páně a dětskou vánoční hrou
22.12.	Pátek	19:00	Musica Rustica
24.12.	Neděle	9:30	Bohoslužby s večeří Páně
25.12.	Pondělí	9:30	Bohoslužby s večeří Páně
31.12.	Neděle	9:30	Bohoslužby s večeří Páně
1.1. 2018	Pondělí	9:30	Novoroční bohoslužby s večeří Páně

Z Úsměvů Jana Masaryka

Jednou se přijel Jan Masaryk podívat na otcův pomník do Úpice. Jak tak stál před sochou TGM, šla kolem místní stařenka, která syna slavného otce okamžitě poznala. I vrhla se k němu, aby mu v návalu úcty políbila ruku.

Jenže Jan Masaryk se nedal.

„Ne, to ne, babičko,“ bránil se. A pustil se s babičkou do menší tělesné potyčky.

Nakonec, jako silnější, souboj vyhrál – a políbil stařence ruku sám.

(Podle Vladimíra Thieleho. Vybrala Libuše Masarová.)

Alfa a Omega

Vydává třikrát až čtyřikrát do roka Farní sbor Českobratrské církve evangelické, Na Doubkové 8, 150 00 Praha 5 - Smíchov

Telefon: 251 564 204 Web: smichov.evangelnet.cz E-mail: smichov@evangelnet.cz Bankovní spojení: 2300335514/2010

Rediguje redakční rada ve složení: Jan Horálek (vedoucí), Maroš Kláčko, Aleš Kratochvíl, Martin Pícek (grafika), Marcela Vydrželová.

Jazyková korektura Libuše Masarová